

BELSŐ TÁJKÉP. A kép ötödik sarka
Nádor Tibor festményein

A KÉP SARKÁBAN csupán egyetlen fa áll
félénken, mintha ott se lenne,
csak ennyi az egész, s ez minden, talán.

AMIKOR A FÉNY ÉS AZ ÁRNYÉK egyensúlyba kerülhet benned végre,
abban az örökké éppen elmúló pillanatban,
belső ösvény vagy a táj lényegtelennek látszó részlete tükröz az égre,
bár nem látszol a képen, önmagad vagy teljesen, csak más alakban.

CSUPÁN EGYETLEN fa áll a kép sarkában
meztelenre csupaszítva, rajta kívül csak a táj
nyílik és zárul, mintha csak ennyi lenne minden, ha már.

EGY NAP, AMIKOR csak álldogálsz és fázol
a pusztában egyedül, kihűlt minden, alig látszol,
alig látszik valami belőled, csak egy fénylő árnyék
a teremtés utáni fáradt csendben, ami eget-földet átér.

ENNYI LENNE, minden, ami látszik,
az egyetlen fa a kép sarkában,
miként az élet: a halál után van.